

FISJE FASJE.

In Noord-Frankrijk wonen duizende menschen, die Vlaamsch spreken. Vóór den oorlog bestond daar een gezellig almanakje, zoiets als onze aloude Enkhuizer Almanak. Het boekje heette: Fisje Fasje's Almanak voor Haezebreek en Duinkerke. Met den oorlog moest Fisje Fasje het opgeven en in de slechte jaren daarna, durfde hij 't nog niet aan. Toen heeft Fisje Fasje weer bestaan van 1924—1927. Zeker heeft Fisje Fasje geldzorgen — wie heeft die niet tegenwoordig? Ter eere van jullie neem ik Fisje nog eens voor me.

Fisje keuvelt:

„Is 't, dat gij geern zoudt weten wanneer het zomer zal zijn, vraag et aan de katte, aldus:

„Katje, wanneer gaat 't zomer zijn?”

„Te Meie!” zal 't katje antwoorden. Maar, gij en meugt niet vergeten. 't katje bij zijn ooren te trekken, terwijl gij dat vraagt, anders 't en zou 't niet verstaan”.

Een jagersverhaal van Fisje Fasje.

„Overtijd ontwaar ik mijnen hond Turk, dat juist zijn steert nog uitkeek uit een diep hol, aan den voet eens booms uitgegraven. Ik grijp dien steert en trek hem boven en weet ge, wat ik medetrok?

Vooreerst den hond, die tusschen zijn tanden eenen vos bij den steert klemde. Die vos hield eene eend bij den vleugel vast, die eend had een vorsch bij poot en deze had eene bie tusschen de lippen.

Met een van Fisjes vele aardige spreekwoorden eindig ik:

„'T is beter den bakker vereten,
dan 't bedde versleten.”